

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Vojtěcha Šimíčka (soudce zpravodaj), soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty, ve věci žalobkyně: **Ing. arch. K. H.**, zastoupené advokátem Mgr. Martinem Zídkem, Heleny Malířové 272/17, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, Vršovická 1442/65, Praha 10, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného spočívající v nevydání rozhodnutí o účastenství žalobkyně v řízení týkajícím se vyhlášení národního parku Křivoklátsko, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 9. 2024, čj. 18 A 47/2024 - 49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Popis věci a průběh předchozího řízení

[1] Žalobkyně podala dne 21. 12. 2022 námitky proti záměru vyhlášení Národního parku Křivoklátsko (*NP Křivoklátsko*). Následně dne 17. 8. 2023 urgovala žalovaného ohledně podaných námitek. Žalovaný však nijak nereagoval, proto dne 14. 12. 2023 podala žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 správního řádu („s. ř.“). Dne 2. 1. 2024 obdržela od žalovaného sdělení, že její podání ze dne 21. 12. 2022 nepovažuje za námitky ve smyslu § 40 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny („*ZOPK*“), neboť žalobkyně nevlastní žádné nemovité věci, které by záměrem byly dotčeny, a z toho důvodu žalovaný nezahájil správní řízení o vypořádání námitek. Podání žalobkyně posoudil žalovaný jako připomínky osoby, která není záměrem přímo dotčena.

[2] Žalobkyně dne 3. 1. 2024 odpověděla výzvou k nápravě nesprávného úředního postupu a poukázala na to, že její podání mělo být vyřízeno jako námitky, neboť vlastní

nemovitosti dotčené navrhovaným záměrem. Následně dne 20. 3. 2024 adresovala žalovanému návrh na vydání rozhodnutí dle § 28 s. ř. ohledně jejího účastenství v řízení o vyhlášení NP Křivoklátsko. Žalovaný dne 19. 6. 2024 zaslal žalobkyni odpověď, v níž uvedl, že její podání ze dne 20. 3. 2024 bylo posouzeno jako stížnost na postup žalovaného ve smyslu § 175 s. ř., přičemž stížnost nebyla shledána jako důvodná, neboť záměrem dotčenou nemovitou věcí se rozumí pouze ta, která se nachází uvnitř navrhovaného zvláště chráněného území.

[3] Žalobkyně proti postupu žalovaného podala žalobu na ochranu proti nečinnosti spočívající v nevydání usnesení o účastenství v řízení týkajícím se vyhlášení NP Křivoklátsko, ve které namítala, že tvrdí-li žalovaný, že není účastníkem řízení, měl o procesním postavení žalobkyně rozhodnout podle § 28 s. ř. Podle žalobkyně ZOPK neobsahuje komplexní úpravu účastenství a není tedy vyloučeno použití správního řádu. Žalobkyně proto navrhla, aby městský soud žalovanému uložil povinnost vydat rozhodnutí ve smyslu § 28 s. ř. ohledně účastenství žalobkyně v řízení týkajícím se vyhlášení NP Křivoklátsko.

[4] Městský soud žalobu nyní napadeným usnesením odmítl, neboť žalobkyně nesplnila povinnost přípustitelného (plausibilního) tvrzení nečinnosti, tedy nesplnila podmínky řízení ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Městský soud ji nevyzval k odstranění tohoto nedostatku, neboť ani úprava žalobního návrhu by nemohla vést k věcnému projednání žaloby. I pokud by totiž žalobkyně upravila svůj návrh tak, že se domáhá vydání rozhodnutí o uplatněných námitkách, soud by žalobu musel odmítnout pro opožděnost. Městský soud rovněž vysvětlil, proč nelze uvažovat ani o volbě jiného žalobního typu.

2. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Proti usnesení městského soudu podala žalobkyně (*stěžovatelka*) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s.

[6] V řízení měly být podle stěžovatelky řešeny otázky, a) jaké kroky má stěžovatelka činit, odmítá-li jí správní orgán přiznat postavení účastníka řízení; b) jaké kroky je nutno činit, vyhodnotí-li správní orgán podání jinak než podle argumentace, kterou obsahuje; c) zda je v zákoně o ochrany přírody a krajiny skutečně obsažena speciální úprava ke správnímu řádu ohledně námitky; d) zda se stěžovatelka podanou správní žalobou ve skutečnosti domáhá posouzení svého podání ze dne 21. 12. 2022 jako námitky.

[7] Stěžovatelka tvrdí, že městský soud sice (zejména v bodech 13 a 14) konstatuje, že nebylo vedeno žádné samostatné správní řízení o vyhlášení NP Křivoklátsko, a proto nemůže být dána nečinnost žalovaného, současně však uvádí, že je možno zahájit správní řízení jen v případě, jsou-li námitky podány osobami oprávněnými. Tento závěr považuje stěžovatelka nejen za nesprávný, ale především za rozporný. Pokud by nebylo a ani nemohlo být vedeno žádné správní řízení týkající se NP Křivoklátsko, pak by ani žádné řízení nemohlo být zahájeno. Protože však bylo stěžovatelce od počátku tvrzeno, že není účastníkem řízení (viz například sdělení žalovaného ze dne 2. 1. 2024), je zřejmé, že nějaké správní řízení, jehož by mohla být účastníkem, existuje. Jinak by jí nemohlo být sděleno, že jeho účastníkem být nemůže.

pokračování

[8] ZOPK neobsahuje speciální úpravu účastenství, a to ani v § 40. Dle stěžovatelky je v takovém případě třeba, aby byla u účastenství aplikována obecná úprava uvedená v § 28 s. ř. Z té plyne, že „za účastníka bude v pochybnostech považován i ten, kdo tvrdí, že je účastníkem řízení, dokud se neprokáže opak. O tom, zda osoba je či není účastníkem, vydá správní orgán usnesení.“ Stěžovatelka má tedy za to, že správným postupem je postup ve smyslu § 28 s. ř., tedy vydání rozhodnutí ohledně účastenství. Tento postup má tu výhodu, že je proti rozhodnutí ohledně účastenství možné podat opravný prostředek. Stěžovatelka se domnívá, že právě to je důvodem pro postup žalovaného, který její podání nikdy neposoudil dle obsahu, ale vždy je považoval za připomínky. Ty totiž není třeba vyřídit podle zákona tak, aby toto vyřízení mohl přezkoumat ještě někdo jiný. Na podporu argumentace stěžovatelka odkázala na rozsudek NSS ze dne 19. 5. 2008, čj. 2 As 8/2008 - 39, a na nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 10. 2001, sp. zn. I. ÚS 600/99.

[9] Dále je podstatné, že stěžovatelka v minulosti byla účastnicí správního řízení o vypořádání námitky ohledně NP Křivoklátsko. V roce 2010 podala námitky, které žalovaný vyřídil. Nyní však postupuje odlišně, přičemž správně měl těmto námitkám správním rozhodnutím vyhovět, či je zamítnout; popř. rozhodnout, že není účastnicí řízení. Z obsahu žaloby je zřejmé, že šlo o to, zda může být stěžovatelka účastnicí řízení. Je pak přirozeně otázkou, zda se ohledně NP Křivoklátsko vede jedno správní řízení, či velké množství menších a individuálních řízení. Oba případy však dle stěžovatelky nejsou v procesním rozporu s tím, čeho se domáhá – tedy aby bylo rozhodnuto, zda může být účastnicí v řízení týkajícím se vyhlášení NP Křivoklátsko, tedy v řízení o námitkách, které dne 21. 12. 2022 podala. Stěžovatelka proto navrhuje usnesení městského soudu zrušit.

[10] Žalovaný setrval na právním názoru, který vyjádřil ve sdělení ze dne 2. 1. 2024 v reakci na námitky stěžovatelky, a ztotožňuje se s napadeným usnesením městského soudu. Stěžovatelka nepřináší žádné nové zásadní argumenty. Přestože od počátku tvrdí, že je oprávněna podat námitky proti záměru vyhlášení NP Křivoklátsko, v žádném ze svých podání neuvedla hmotněprávní argumenty svědčící v její prospěch. Řízení o námitkách dle § 40 ZOPK není jedním velkým správním řízením se všemi osobami, které podaly námitky, ale jde o mnoho samostatných správních řízení, kdy o námitce každé osoby je rozhodnuto samostatně. Podání stěžovatelky označené jako „námitky“ zjevně materiálně námitkami nebylo, neboť stěžovatelka nesplňuje podmínku vlastnictví nemovité věci dotčené navrhovaným územím NP Křivoklátsko. Na základě tohoto podání proto nemohlo být zahájeno správní řízení a stěžovatelka nemohla být účastnicí řízení ani v jiných správních řízeních zahájených na základě námitky jiných osob. ZOPK obsahuje jasnou a úplnou právní úpravu účastenství (§ 40 odst. 4 ZOPK). Není-li osoba vlastníkem žádném dotčené nemovitosti a zašle správnímu orgánu „námitky“, není možné na základě tohoto podání zahájit správní řízení a nemůže být ani účastníkem řízení o námitkách jiných osob. Na tomto závěru nic nemění ani odkazovaný rozsudek NSS ze dne 19. 5. 2008, čj. 2 As 8/2008 - 39. V tomto rozsudku je totiž uvedeno, že „dostatečným projevem pochybností nemůže být bez dalšího jen podnět či výzva osoby, která se za účastníka řízení z určitých důvodů považuje a žádá, aby s ní správní orgán tomu odpovídajícím způsobem jednal. Pochybnosti především nemohou být dány tam, kde je otázka účastenství určité osoby řešena *expressis verbis* přímo v zákonném ustanovení a není proto třeba provádět jakékoli právní hodnocení věci nad rámec prosté aplikace normy.“ Toto pravidlo lze plně aplikovat i na případ stěžovatelky, jelikož objektivně nejsou pochybnosti o jejím účastenství a § 40 ZOPK výslovně omezuje právo podat námitky jen na dotčené vlastníky nemovitostí, což stěžovatelka není. Totéž

plyne z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2016, čj. 3 A 49/2014 - 46, podle kterého *„nová právní úprava v § 28 odst. 1 věta první správního řádu z roku 2004 umožňuje založit účastenství do doby, než se prokáže opak, tvrzením osoby jen v případě pochybností“*. Nadto, jak je uvedeno v napadeném usnesení (bod 14), není možné vydat usnesení podle § 28 s. ř., neexistuje-li řízení, ve kterém by bylo vydáno.

[11] Původní záměr na vyhlášení NP Křivoklátsko z roku 2010 zahrnoval i oblast, do které spadaly nemovitosti stěžovatelky. Proti tomuto záměru podala stěžovatelka námitky, o kterých bylo vedeno správní řízení, a následně byly nemovitosti stěžovatelky z navrhovaného území národního parku vyňaty. Spatřuje-li proto stěžovatelka nejednotnou praxi žalovaného v tom, že v nyní posuzovaném případě její „námitky“ vypořádal pouze sdělením, zatímco v roce 2010 o nich vedl správní řízení, je tento rozdíl očividný – návrh záměru z roku 2010 totiž zahrnoval i nemovitosti stěžovatelky, která tak byla oprávněna podat námitky dle § 40 ZOPK. V současném návrhu však její nemovitosti zahrnuté nejsou, a proto její podání bylo vypořádáno pouze sdělením.

[12] Tvrdí-li stěžovatelka, že pro právní posouzení věci není podstatné, zda se o námitkách proti záměru vede jedno společné řízení, či samostatné řízení pro námitky každé osoby, oponuje žalovaný tím, že jedním z důvodů odmítnutí žaloby bylo, že neexistuje řízení, ve kterém by se stěžovatelka mohla domáhat vydání usnesení dle § 28 s. ř. Bylo-li by vedeno jedno společné řízení, bylo by možné vydat také usnesení ve smyslu § 28 s. ř., jelikož toto řízení by existovalo bez ohledu na to, jestli je stěžovatelka oprávněna podat námitky. Avšak vzhledem k tomu, že ohledně námitek každé jednotlivé osoby jsou vedena samostatná řízení a takové řízení v případě stěžovatelky nebylo zahájeno, není ani možné vydat usnesení dle § 28 s. ř. Proto žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou.

3. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Stěžovatelka napadá usnesení městského soudu z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a e), avšak právní otázky, které stěžovatelka zpochybňuje, se logicky týkají jen jejího účastenství v řízení, resp. důvodů pro odmítnutí žaloby ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. NSS se proto za dané procesní situace mohl zabývat pouze otázkou, zda bylo odmítnutí žaloby nezákonné (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 5. 1. 2006, čj. 2 As 45/2005 - 65).

[14] Městský soud žalobu odmítl s odůvodněním, že se *„o nečinnost žalovaného zjevně jednat nemůže, neboť závěr o neexistenci správního řízení, v němž je žalovaný podle žalobního tvrzení nečinný, vyplývá přímo ze zákona o ochraně přírody a krajiny. Žaloba, tak jak byla podána, je proto nepřijatelná pro nesplnění povinnosti přípustitelného (plausibilního) tvrzení nečinnosti, tedy nesplnění podmínky řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.“* Dále uvedl, že *„i pokud by proto žalobkyně upravila svůj žalobní návrh tak, že se domáhá vydání rozhodnutí o jí uplatněných námitkách ze dne 21. 12. 2022, musela by taková žaloba být odmítnuta pro opožděnost.“*

[15] Jádrem sporu je otázka, zda je v řízení o námitkách dle § 40 ZOPK použitelný správní řád, resp. zda byl žalovaný povinen o účastenství stěžovatelky vydat usnesení ve smyslu § 28 s. ř. Městský soud přijal argumentační linku žalovaného, který má za to, že takové rozhodnutí nebyl povinen vydat, neboť žádné řízení neprobíhalo. Námitky

pokračování

ze strany dotčených osob řízení *zahajují*, přičemž v daném případě neexistovalo žádné řízení, o účastenství v němž by bylo potřeba rozhodovat. Právě proto, že žalovaný nebyl povinen rozhodnutí vydat, chyběla základní podmínka řízení a městský soud musel žalobu odmítnout.

[16] Podle § 40 odst. 4 ZOPK „*písemné námitky k předloženému záměru mohou uplatnit dotčené obce a kraje ve lhůtě 90 dnů od obdržení záměru a vlastníci nemovitých věcí dotčených navrhovanou ochranou ve lhůtě 90 dnů od doručení písemného oznámení o předložení záměru k projednání podle odstavce 2, jinak ve lhůtě 90 dnů ode dne doručení oznámení veřejnou vyhláškou podle odstavce 3 na portálu veřejné správy. Námitky proti návrhu podle odstavce 2 se podávají orgánu ochrany přírody příslušnému k vyhlášení zvláště chráněného území nebo jeho ochranného pásma, námitky podle odstavce 3 Ministerstvu životního prostředí; k námitkám uplatněným po uvedené lhůtě se nepřiblíží. Vlastník je oprávněn uplatnit námitky jen proti takovému navrženému způsobu nebo rozsahu ochrany, jímž by byl dotčen ve výkonu svých práv nebo povinností. Orgán ochrany přírody rozhodne o došlých námitkách do 60 dnů od uplynutí lhůty pro uplatnění námitek. Orgán ochrany přírody uvede záměr do souladu s námitkami, kterým bylo vyhověno.*“

[17] Mezi stěžovatelkou a žalovaným bylo sporné, zda je na řízení o námitkách podle § 40 ZOPK použitelný správní řád, proto se NSS vyjádří nejprve k této otázce. V tomto ohledu nelze přisvědčit žalovanému, že se správní řád nepoužije, resp. že ZOPK obsahuje komplexní úpravu účastenství. Je sice pravda, že ZOPK stanoví, kdo je oprávněn podat námitky, avšak nelze uzavřít, že obsahuje komplexní úpravu účastenství se všemi aspekty. Správní řád je obecný právní předpis použitelný pro jakékoliv správní řízení (je tedy *subsidiární*), není-li jeho působnost zcela vyloučena či zvláštní zákon neobsahuje vlastní komplexní procesní úpravu (viz. § 1 odst. 2 s. ř.). V ZOPK není použití správního řádu vyloučeno a nelze ani uzavřít, že § 40 ZOPK obsahuje komplexní právní úpravu. Jak stanoví rovněž odborná literatura „*v praxi i odborné literatuře není sporu o tom, že se o námitkách rozhoduje ve správním řízení a vztahuje se na něj SpŘ (Havelková 2009 s. 19; shodně Kristen 2010 s. 15 i Hanák 2010 s. 315.*“ (HANÁK, Jakub. § 40 [Projednání záměru na vyhlášení zvláště chráněného území]. In: VOMÁČKA, V., KNOTEK, J., KONEČNÁ, M., HANÁK, J., DIENSTBIER, F., PRŮCHOVÁ, I. Zákon o ochraně přírody a krajiny. 1. vyd. Praha: C. H. Beck, 2018, s. 297, marg. č. 14.) Je proto potřeba uvést na pravou míru názor městského soudu, že se v řízení o námitkách dle § 40 ZOPK nepoužije správní řád a není možné postupovat podle § 28 s. ř.

[18] NSS však souhlasí se závěrem, že v nyní posuzovaném případě skutečně nebylo povinností žalovaného vydat usnesení ve smyslu § 28 s. ř., avšak z jiných důvodů, než uzavřeli žalovaný a městský soud. V tomto ustanovení totiž stojí: „*Za účastníka bude v pochybnostech považován i ten, kdo tvrdí, že je účastníkem, dokud se neprokáže opak. O tom, zda osoba je či není účastníkem, vydá správní orgán usnesení, jež se oznamuje pouze tomu, o jehož účasti v řízení bylo rozhodováno, a ostatní účastníci se o něm vyrozumí. Postup podle předchozí věty nebrání dalšímu projednávání a rozhodnutí věci.*“ Jak uvedl žalovaný i městský soud, řízení o námitkách ve smyslu § 40 ZOPK je podáním námitek zahajováno, nicméně v praxi mohou nastat situace, kdy není zřejmé, zda osoba je dotčenou osobou ve smyslu § 40 odst. 4 ZOPK. Je proto nežádoucí, aby v těchto situacích byly dotčené osoby ponechány v nejistotě ohledně svého postavení, a to ani v případě, kdy je řízení ze strany těchto osob teprve zahajováno. Lze proto souhlasit se stěžovatelkou potud, že *nastanou-li pochybnosti* o tom, kdo má být považován za účastníka řízení, je namístě postupovat podle § 28 s. ř. Nelze totiž

přisvědčit žalovanému, že námitky mohou podat pouze vlastníci dotčených nemovitostí, jejichž nemovitosti se nachází *uvnitř* navrhovaného zvláště chráněného území, nikoliv např. vlastníci pozemků nacházejících se na pomezí zvláště chráněného území, či sousedních pozemků (viz např. rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2019, čj. 2 As 352/2017 - 25). Zároveň je však nutné, aby tyto osoby svým tvrzením *pochybnosti založily*, jinak řečeno, budou-li např. tvrdit, jakým způsobem mohou být dotčena jejich vlastnická práva ve smyslu § 40 ZOPK (např. ochranným pásmem vzniklým ze zákona), je namístě vydat rozhodnutí, kterým je jejich postavení postaveno najisto.

[19] To však není případ stěžovatelky, která v „námitkách“ netvrdila žádné dotčení svých majetkových práv a v kasační stížnosti rovněž neuvádí žádná konkrétní tvrzení v tomto smyslu. Jak plyne z rozsudku NSS ze dne 19. 5. 2024, čj. 2 As 8/2008 - 39, *„pochybnosti především nemohou být dány tam, kde je otázka účastenství určité osoby řešena expressis verbis přímo v zákonném ustanovení a není proto třeba provádět jakékoli právní hodnocení věci nad rámec prosté aplikace normy. V případě opačném a dále vždy, kdy je pro vyhodnocení předmětné otázky nutno provést jakékoli skutkové šetření, jde již o odstraňování nejistoty, pokud jde o okruh účastníků řízení a nutně zde tedy v tomto směru existují pochybnosti. Vzhledem k výše popsanému zásadnímu významu určení okruhu účastníků správního řízení pro zákonnost jeho dalšího průběhu je však nutno případy, kdy usnesení vydáváno nebude, vážit s maximální obezřetností a spíše zdrženlivě; ve sporných případech je lépe postupovat cestou poskytnutí větší ochrany potenciálních práv osoby, která se účastenství domáhá, tedy vydat usnesení. ... Postup, kdy o tvrzeném účastenství nebude vydáno usnesení (a věc bude vyřešena toliko neformálním sdělením), je třeba omezit na zcela nesporné situace, a v hraničních případech postupovat cestou vydání usnesení ve smyslu § 28 odst. 1 věty druhé správního řádu, podrobeného instanční kontrole“.*

[20] Z právě uvedeného se proto podává, že usnesení o účastenství dle § 28 s. ř. je nutné vydat ve sporných situacích, ve kterých bude správní orgán nucen situaci vyhodnotit a provést skutková šetření. K tomu však stěžovatelka neposkytla žalovanému relevantní tvrzení a informace. Podání stěžovatelky jsou totiž značně nesourodá a nemíří k podstatě věci. V „námitkách“ totiž uvedla, že je vlastníci pozemku hraničícího s pozemky uvedenými v záměru jako součást uvažovaného NP Křivoklátsko, avšak bez toho, že by tento pozemek jakkoliv specifikovala. Pouze uvedla, že *„důsledkem toho (pozn. deliktního postupu státních úřadů) je stávající nepřesné zakreslení hranic v katastrální mapě, konkrétně průběhu hranice mezi poz.p.č. XA v k.ú. S. (viz příloha č.6) a poz.p.č. XB a XC v k.ú. P., kterým by se inkriminovaná část vodního díla stala součástí plochy uvažovaného národního parku (viz příloha č.7). Pozemek p.č. 839/2 v k.ú. Podmokly, patřící od nepaměti k mlýnské usedlosti, byl v minulosti Českým státem ukraden. V současné době se připravuje žaloba o určení vlastnictví. V případě uznání nároku soudem by se těchto 153 m² stalo soukromým pozemkem v rámci parku.“*

[21] Pozemek p. č. 839/2, jehož odstranění z návrhu záměru NP Křivoklátsko stěžovatelka v námitkách navrhovala, však není v jejím vlastnictví, což ostatně plyne i z této námitky. Následně již argumentaci ohledně dotčení svého vlastnického práva neužívá, a to ani v žalobě či kasační stížnosti. Z dikce § 40 ZOPK je přitom zřejmé, že účelem tohoto ustanovení je poskytnout ochranu těm vlastníkům nemovitostí, jejichž práva (resp. jejich výkon) mohou být dotčena či omezena právě navrženým způsobem či rozsahem ochrany. Za situace, kdy stěžovatelka *ani netvrdila* dotčení svých práv, resp. omezení vlastnického práva, a dokonce ani neuvedla, které pozemky vlastní, nelze říci, že by vznikly pochybnosti

pokračování

ve smyslu § 28 s. ř. Za pochybnosti přitom není možné považovat subjektivní pocit stěžovatelky a její snahu, aby s ní žalovaný jednal jako s dotčenou osobou. Závěr městského soudu, že za dané situace žalovaný nebyl povinen vydat usnesení týkající se účastenství stěžovatelky, je proto správný.

[22] NSS nezjistil ani rozpor postupu žalovaného s dosavadní praxí. To stěžovatelka dovodila na základě skutečnosti, že v roce 2010 žalovaný námitky stěžovatelky vypořádal. Ze správního spisu je však patrné, že v té době záměr na vyhlášení NP Krivoklátsko zahrnoval pozemky ve vlastnictví stěžovatelky, a z jejích námitek ze dne 17. 6. 2010 bylo zřejmé, v jakých právech se stěžovatelka cítila být dotčena ve smyslu § 40 ZOPK. Tehdejší situace byla proto skutkově podstatně odlišná, než je tomu nyní

[23] NSS proto shledává závěr městského soudu, který jej vedl k odmítnutí žaloby, jako souladný se zákonem.

[24] Jelikož se stěžovatelka domáhala vydání usnesení ve smyslu § 28 s. ř., zabýval se městský soud také možností změny žalobního návrhu tak, aby bylo vydáno rozhodnutí o stěžovatelkou podaných námitkách. Jak ovšem městský soud správně uvedl v bodu 21 a násl. napadeného usnesení, ani za této situace by stěžovatelka nebyla úspěšná. Podle § 79 s. ř. s. se totiž *ten, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek. V § 80 odst. 1 s. ř. s. je pak pro podání žaloby vymezena lhůta 1 roku od ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení, a není-li taková lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem proti žalobci učiněn poslední úkon. Lhůtu nelze prominout (§ 8 odst. 2 s. ř. s.).*

[25] V posuzované věci bylo oznámení uveřejněno na úřední desce žalovaného dne 27. 9. 2022, přičemž podle § 25 odst. 2 s. ř. je veřejná vyhláška doručena 15. dnem po jejím vyvěšení, tedy dnem 12. 10. 2022. Posledním dnem lhůty pro podání námitek bylo tedy 10. 1. 2023. Povinnost rozhodnout o námitkách měl žalovaný do 60 dnů od tohoto data, tedy do 11. 3. 2023, resp. 13. 3. 2023, neboť poslední den 60denní lhůty 11. 3. 2023 připadl na sobotu - § 40 odst. 1 písm. c) s. ř. Žalobu na ochranu proti nečinnosti lze přitom dle § 80 s. ř. s. podat pouze do jednoho roku ode dne, kdy marně uplynula lhůta pro vydání rozhodnutí, v daném případě tedy do 13. 3. 2024. Žalobkyně se však na soud obrátila až dne 9. 7. 2024, tedy po uplynutí stanovené lhůty, jejíž zmeškání není možné prominout. Rovněž tento závěr městského soudu je plně souladný se zákonnou úpravou.

4. Závěr a náklady řízení

[26] NSS na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[27] O náhradě nákladů řízení NSS rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v posuzované věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží.

Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. ledna 2025

Vojtěch Šimíček
předseda senátu